

PODZIMNÍ (DUŠIČKOVÉ)

PASTORAČNÍ NOVINY

Dobrý den milí farníci

*Dnes v Čechách planou tisíce svící,
úsměv se najednou vytrácí v líci.
Svátek všech zesnulých na dnešek připadá,
každého smutek na chvíli přepadá.*

*Vzpomeňme na Ty, co nejsou tu s námi,
babičky, dědy, táty i mámy.
Na všechny, kdo na nás z nebe teď shlíží,
ta bolest ze ztráty na srdci tíží.*

*S anděly odešli, i přesto ale
jsou vlastně s námi, chrání nás stále.
Zapalme svíčku alespoň dneska,
tak jak nám velí tradice česká.*

*Snad každý najde si chvíli jen pro sebe,
pohled svůj stočí nahoru do nebe.
Tichoučké větvy se k oblakům zvednou,
vzpomeňme za rok alespoň jednou.*

DUŠIČKY

Dušičky, jak se lidově nazývá tento svátek zesnulých, si připomínáme 2. listopadu. Je to den, kdy se modlíme za zemřelé. Tento svátek je však natolik zlidovělý, stejně jako Vánoce či Velikonoce, že se na hřbitově mohou potkat lidé věřící i nevěřící.

Jako všechny tradice, i Dušičky mají svůj příběh. Prý v tento den mohly duše zpátky na svět. Podle toho, jaký byl jejich pozemský život, mohly živým pomáhat, ale i odplácet těm, kteří jim za života ubližovali. Zapalování svíčky je jedním z tradičních zvyků. Dle pověry měl oheň duším pomoci najít cestu zpět k živým. Ohně zapalovali na našem území v tu dobu již staří Keltové, kteří se loučili s létem, a začínal pro ně nový rok. Samhain slavili v noci z 31. října na 1. listopadu a byl vnímán jako doba, kdy se stírá hranice mezi světem živých a mrtvých. Byla to pro ně nejmagičtější noc a věřili, že se duše zesnulých v tento čas vrací na zemský povrch a živí mohou navštívit podsvětí.

Památku věrných zemřelých zavedl clunyjský opat Odilo roku 998, který chtěl takto usměrnit pohanské obřady. Na pohanské svátky navázaly od 10. století svátky křesťanské a od 12. století se tento svátek slaví jako vzpomínka na mrtvé. Mállokdo však tuší, že se v minulosti v Podkrkonoší slavily Dušičky s průvody strašidelných masek. Ještě na začátku 20. století se v jižních Čechách chodilo na Dušičky koledovat. V okolí Českého Krumlova se koledě říkalo „chodit na rohlíky“, protože odměnou koledníků bylo většinou pečivo. Dříve se žádné svátky či oslavy neobešly bez jídla. Na svátek Všech svatých se pekly housky ve tvaru hnátků, proložených křížkem, kterým se říkalo „kosti svatých“. Na druhý den se místy peklo pečivo, kterému se říkalo „dušičky“. Jednalo se o čtyřhranné pečivo, zadělávané mlékem a plněné povidly či mákem. Tím obdarovávali žebráky a chudé lidi postávající u kostela.

Bývalo zvykem, že hospodáři plnili lampy máslem místo olejem, aby si dušičky mohly ošetřit spáleniny z očístce. Tento večer se pro dušičky vhažovaly různé pokrmy do ohně, což bylo místy chápáno jako částečné vykoupení z hříchů. Když se ráno ozvalo zvonění do kostela, musely se dušičky vrátit do očístce.

Neberme dušičky jako stereotypní záležitost, kdy dojdeme zvelebit hrob a zapálíme svíčku. Zastavme se a zavzpomínejme i v rodinném kruhu na naše blízké, kteří již nejsou s námi. Zavzpomínejme na naše předky, bez kterých bychom tu dnes nebyli a pomodleme se za ně.

Krásné listopadové dny a ať jsou vaše modlitby vyslyšeny.

Seznamte se, prosím.....

Pro zpestření a oživení P. N. bychom Vám chtěli v této nové rubrice přinášet krátké informace o našich, i světových významných osobnostech, které ve svém životě dokázaly svými činy výrazně obohatit lidi kolem sebe.

Doufáme, že připomenutím těchto současných či dávno zapomenutých osobností Vám zpříjemníme Vaše chvílky odpočinku.

Dnes Vám chceme připomenout někoho, koho všichni dobře znáte. Je to

Jeho Excellence Mons. Jan Bosco Graubner

14. arcibiskup olomoucký

Metropolita moravský

Velkopřevor magistrální delegace Řádu Božího hrobu v ČR.

Je mu 72let a narodil se 29. srpna 1948 v Brně. Vyrostl však ve Strážnici jako jedno z pěti dětí v živnostenské rodině. Svůj vztah k Bohu získal především od matky a rozhodnutí stát se knězem v něm uzrálo již v dětství. Po maturitě na gymnáziu ve Strážnici se hlásil na kněžský seminář. Na školu ho ale nevzali, protože neměl „*dělnický původ*“. Musel tedy ještě před seminářem na rok do továrny v Gottwaldově, kde se takzvaně kádrově „*vylepšil*“ jako strojírenský dělník. V roce 1968 se na původ již neptali a cesta k teologickému studiu v Olomouci byla otevřená.

Po vysvěcení v červnu roku 1973 se vrátil do Gottwaldova, ale již jako kaplan. Čekaly ho ještě dva roky na vojně, kam nastoupil ve stejném roce. Poté vykonával kaplanskou službu ve Zlíně a Valašských Kloboukách. Od roku 1982 byl osm let farářem ve Vizovicích a současně administrátorem v Provodově a Horní Lhotě u Luhačovic.

V církevní hierarchii začal postupovat od března 1990, kdy se stal titulárním biskupem tagarijským a světícím biskupem v Olomouci. Po smrti arcibiskupa olomouckého Františka Vaňáka v září 1991 převzal správu arcidiecéze. Arcibiskupem a metropolitou moravským ho jmenoval Svatý otec 28. září 1992. Jan Graubner je 69. biskupem a 14. arcibiskupem v Olomouci. Jeho biskupským heslem jsou slova Panny Marie v Káni Galilejské „*Quod dixerit vobis, facite*“ - „*Co Vám řekne, učíňte*“ (Jan 2.5).

Nejen na Moravě, ve svém hlavním působišti, je olomoucký arcibiskup a metropolita moravský Jan Graubner populární osobností. Zasloužil se o Tříkrálovou sbírku a byl jedním z hlavních vyjednávačů majetkového vyrovnání státu a církve. Je považován za jednoho z předních představitelů konzervativního křídla římských katolíků. Podle tisku mu je blízký model církve jako „opevněné“ pevnosti. Sám Graubner se ale za konzervativce nepovažuje, „*cítí zodpovědnost za věrnost nauce církve i správné praxi*“.

„*Nemáme-li ztratit identitu, musíme zůstat pravověrní*“, říká.

Ve své pastorační službě se Graubner zaměřuje mimo jiné na duchovní péči o mládež a katechetickou činnost církve. Radost mu dělá Charita, kterou v 90. letech pomáhal obnovit. Za úspěšný považuje projekt Tříkrálové sbírky, který inicioval. Sbírkou od roku

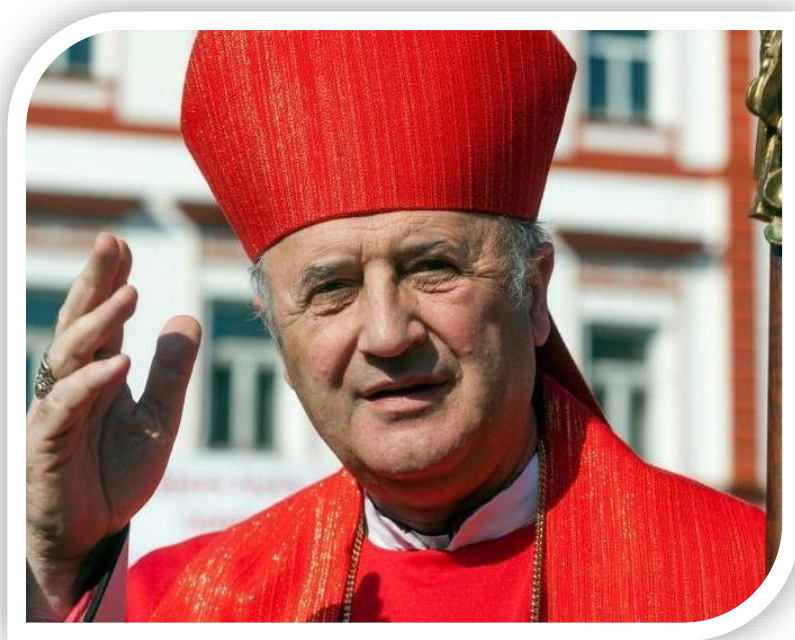
2000 vynesla již hodně stovek milionů korun, které Charita využila pro pomoc potřebným lidem v Česku i v zahraničí.

Je otevřený pro dialog mezi státem a církví, podporuje neziskové organizace, školství a rodinu jako základ zdravé společnosti. Uspořádal největší setkání vozíčkářů ve střední Evropě, ve spolupráci s Řádem maltézských rytířů. Je duchovní rádce křesťanské sportovní organizace Orel a v roce 2007 inicioval konferenci Etika a fotbal, určenou pro sportovní novináře, fotbalové funkcionáře a pracovníky s mládeží. Od roku 1991 je předsedou České katolické charity a od roku 2000 zajišťuje Dny dobré vůle na Velehradě. Napsal řadu článků, publikací a knih jako např. *Burcování, Jak si představují farnost dnes, Eucharistie, Biřmovanci, Co říkaly věci, Zastavení u Betléma, Proste Pána žně, Manželství či Duchovní obnova s Aničkou.*

Za svou práci dostal i řadu významných ocenění:

- ➔ V roce 2002 Evropský prsten Dr. Aloise Mocka, což je cena pro osobnosti, které významně přispěly ke sjednocení Evropy
- ➔ V roce 2003 mu ministr obrany udělil záslužný Kříž prvního stupně
- ➔ V tomtéž roce mu byl jako výraz ocenění za mnoholetou obětavou práci udělen Řád sv. Floriana od Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska
- ➔ Byl mu také udělen Řád čestné lilie v trojlístku Zlatého stupně za vynikající zásluhy o skautské hnutí a službu skautským myšlenkám
- ➔ V dubnu 2008 převzal cenu „Anděl 2007“ za nejvýznamnější charitativní počín v roce 2007 a to jako zakladatel projektu Tříkrálová sbírka, kterou každý rok v lednu pořádá Charita ČR
- ➔ 28. října 2008 mu prezident republiky Václav Klaus propůjčil Řád Tomáše Garrigua Masaryka druhé třídy, za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva.

Církev podle Graubnera není úřad, ale společenství živých lidí, kterému slouží. Své povolání proto vnímá jako poslání, věnuje mu veškerý čas a je mu i koníčkem.

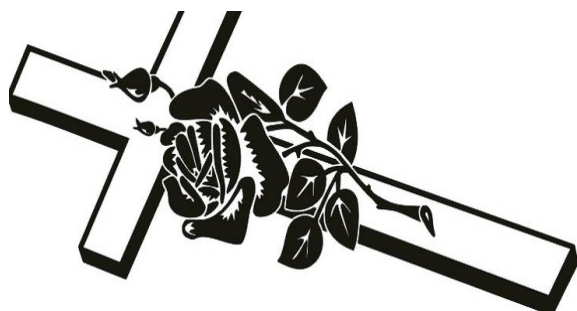

„Modli se a pracuj, modli se a sportuj.....“

„Dušičková“ vzpomínka na zemřelé členy vacenovického Orla

Společenská organizace Orel i v dnešní době staví své sportovní a kulturní aktivity na křesťanských hodnotách. Vacenovická orelská jednota byla založena před sto lety v roce 1920 tehdeším kaplanem milotické farnosti P. Aloisem Tkadlečkem. Úzce spolupracovala se sdružením katolické mládeže Venkovská Omladina, která rozvíjela kulturní život naší obce už od roku 1910. Neradi však musíme konstatovat, že se ani za 30 let po Sametové revoluci nepodařilo činnost Orla obnovit. Zůstaly nám jen, jako vzpomínka na zašlou „slávu“, staré fotografie. Jsou na nich zachyceni ve cvičebních úborech nebo krojích bývalí orlí a orlice, kteří byli v místní jednotě registrováni v období mezi dvěma světovými válkami. Pamětníci poznávají úspěšné cvičence prostných např. Františka Stašu, Antonína Nováka nebo Vincence Belku („policajt“). Jako dorostenky nebo ženy cvičily, tančily, hrály divadlo např. Antonie Křížková-Fryštacká, Marie Křížková-Houšťová, Anna Ingrová-„Štrekařka“, Marie Šťastná-„Šlězarka“, Ludmila Ingrová-Nováková, Anastázie Horáčková-Výletová, Marie Gregorovičová-Grufíkova. Za cvičitelky připomeňme jména Emílie Šťastné-Kučové nebo Františky Koutné-Kristové.

K pravidelnému scházení jim sloužila orelská klubovna v prostorách domu číslo 101 (rodina Mackova). Divadelní představení se uváděla ještě ve staré budově Letochovy hospody, Dožínky byly pořádány v areálu orelského hřiště „Na rajčůdě“ (prostory za kapličkou sv. Jana Sarkandra). Poslední bývalí členové Orla připomínají jízdy na vozech do blízkých dědin i měst na společná cvičení. Každé jejich setkání začínalo slavením mše sv. a teprve pak následovala cvičení všech věkových kategorií. Ve společně sdílené radosti se navazovala dlouholetá přátelství, než přišel „vítězný únor“ 1948. Ještě v roce 1968 se nakrátko činnost Orla obnovila a „našel“ se ukryvaný - již značně sešlý - orelský prapor. Nedošlo už ale k jeho opravě ani ke „vzkříšení“ křesťanských myšlenek Orla.

Povzbuzení v době koronavirové pandemie od sv. papeže Jana XXIII.,

jehož památku slavíme 11. října:

„Kdo má víru, ten se netřese. Nic nedělá nerozvážně, není pesimistický, neztrácí nervy. Víra, to je veselost, která pochází od Boha!“

V čem nám může být blízký a čím vším byl dobrý papež Jan?

Byl sedláckým synečkem z třinácti dětí, bohoslovec, absolvent vojenské služby, sekretář biskupa, docent církevních dějin, kaplan na bojišti I. světové války, spirituál studentů, biskup-diplomat, benátský patriarcha, kardinál a „na konec“ místo zaslouženého důchodu byl zvolen papežem. Svolal největší shromáždění biskupů v dějinách církve – Druhý vatikánský koncil.

Byl mužem modlitby, hluboké zbožnosti a odevzdanosti. Projevoval laskavost, radostnou pokoru a naprostou bezelstnost. Svým „lidovým“ výrokiem, který jednou pronesl na svou adresu, že: „když došla síla koním, přišel čas na osla!“ nám připomíná „slováckou duši“.

Upozornění na možnost zadat úmysly mešních obětí elektronicky.

Na adrese <https://farnostvacenovice.cz/> najdete veškeré informace z naší farnosti. Odkaz na on-line mše svaté, na nedělní kázání pro děti, jsou zde i ohlášky. Nahoře na modré liště najdete i odkaz ZAPISOVÁNÍ ÚMYSLŮ. Kliknutím na odkaz se objeví tabulka s již zadanými úmysly a ještě volnými dny. Do formuláře pod ní vypíšete svůj úmysl, den, kdy se má mše sloužit a kontakt na sebe, aby bylo možné vás v případě nejasností kontaktovat.

Děkujeme za Vaši pozornost